

Στήθετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' στίχ. 15)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 13 Μαΐου 1957 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΒ'. "Αριθ. 260 Τμήτ. Φύλλου Δεχ. 1

Γραφεῖα: "Οδὸς Νίκης 33 — "Αθήναι
Τηλέφ.

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς "Επιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

"Εξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησία δραχ. 30

"Εξαετηριόδ.: "Εξάμ. δολ. 2.— "Ετησία δολ. 4

ΟΠΙΣΩ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

*«Πάγχρυσσα στόματα τοῦ Λόγου
Μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου»
(Ἐκκλησι. "Υμνος)*

Λίαν ἐπικαίρως ἡ Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία καθιέρωσε κατὰ τὴν περιόδον τοῦ Πεντηκοσταρίου νὰ τιμᾶται ἡ μνήμη τῶν Ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων. Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐπετελοῦς αὐτῆς ἃς ἀνατρέξωμεν εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν πατέρων καὶ ἃς ἴδωμεν ποῖα ὑπῆρξε ἡ συμβολὴ τῶν εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐκκλησίας.

"Όταν λέγωμεν Πατέρας, ἐννοοῦμεν εὐσεβεῖς καὶ ἐναρέτους ἄνδρας, διακριθέντας οὐ μόνον διὰ τὴν συγγραφικὴν δρασίαν των, ἀλλὰ κυρίως διὰ τοὺς σκληροὺς καὶ νικηφόρους ἀγῶνας των κατὰ τῶν αἰρέσεων, ἀκόμη δὲ καὶ διὰ τὴν ἀγνὴν καὶ ἀγλαν ζωὴν των. Ἀνεδείχθησαν δηλαδὴ καὶ τὰ «πάγχρυσσα στόματα τοῦ Λόγου», ἀλλὰ καὶ τὰ «μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου».

Οἱ Ἅγιοι καὶ Θεοφόροι Πατέρες ἐδέχθησαν (ὅπως ἀκριβῶς τὰ ἄνθη δέχονται τὴν θερμότητα τοῦ Ἡλίου καὶ τὴν δρόσον τῆς γῆς) τὰ Χριστιανικὰ ἰδανικὰ καὶ τὰ μετουσίωσαν εἰς ὠρισμένας πράξεις, εἰς ἄρωμα εὐσεβείας, εἰς γλυκύτητα λόγων, εἰς δύναμιν ἀρετῆς καὶ πίστεως.

"Ο κάλαμός των ἀνεδείχθη ὄπλον ἀγῶνος, τὸ στόμα των ὀρμητήριον μάχης καὶ ἡ ζωὴ των ἐπιβεβαίωσις καὶ ἀπόδειξις τῆς Χριστιανικῆς τελειότητος.

Εἰς τοὺς Πατέρας ὀφείλεται ἡ σαφὴς διαχάραξις τῶν συνόρων μεταξὺ Ὁρθοδοξίας καὶ κακοδοξίας, μεταξὺ σκότους καὶ φωτός· εἰς τοὺς αὐτοὺς πατέρας ὀφείλεται ὡσαύτως ἡ διατύπωσις τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς δόγματα εἰς παραδόσεις, εἰς τελετάς. Δυνάμεθα λοιπὸν νὰ ἰσχυρισθῶμεν, ὅτι οἱ Ἅγιοι καὶ Θεοφόροι Πατέρες εἶναι δυσθεώρητοι γίγαντες, δημιουργοί,

ἀστέρευτοι πηγαὶ πολλαπλῆς ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἐνεργείας. Τὸ ἔργον των δὲν περιορίζεται τοπικῶς ἢ χρονικῶς. Εἶναι ὠφέλιμον καὶ ἀπαραίτητον διὰ πάντα ἄνθρωπον, διὰ πᾶσαν ἐποχὴν, διὰ πάντα τόπον. Εἶναι πάγχρυσσοι ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, αἵτινες καταυγάζουν καὶ θερμαίνουν τοὺς πιστοὺς· εἶναι οἱ πολύφωτοι ἀστέρες τοῦ νοητοῦ στερεώματος, οἵτινες ὑποδεικνύουν τὴν γραμμὴν πορείας εἰς τοὺς διαπλέοντας τὸ πέλαγος τῆς ζωῆς. Πάντοτε θὰ εἶναι ἐπίκαιρος ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος· πάντοτε θὰ ἀποτελεῖ στῆλον Ὁρθοδοξίας ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, πάντοτε κυψέλην μέλιτος οἱ λόγοι τοῦ Μ. Βασιλείου, πάντοτε παράδειγμα ζωῆς ἐναρέτου καὶ ὠφελίμου οἱ βίοι των.

Εἰδικῶς διὰ τὴν πατρίδα μας οἱ Ἅγιοι καὶ Θεοφόροι Πατέρες ἀποτελοῦν τοὺς δημιουργοὺς τοῦ νεωτέρου Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, τῶν ὁποίων τὸ πνεῦμα καὶ αἱ ἰδέαι ὀφείλουν νὰ διαφωτίζουν τὸν ἰδιωτικὸν καὶ κοινωνικὸν βίον τῶν νεοελλήνων. Εἶναι λυπηρὸν διὰ τὴν νεοελληνικὴν παιδείαν, τὴν ὑποτιθεμένην πηγὴν τῶν Ἑθνικῶν μας ἰδανικῶν, νὰ μὴ χρησιμοποιοῖ εἰς τὰ σχολεῖα Μέσης Ἐκπαιδεύσεως ὡς διδακτικὰ κείμενα λόγους τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ νὰ καταπονῇ τοὺς μαθητάς μετ' αὐτοὺς σχολαστικισμοὺς τοῦ δικηγορικοῦ Λυοῦ ἢ τὰς μικροχαρεῖς καὶ μυωπικὰς φιλοδοξίας τοῦ τοπικιστοῦ Δημοσθένους.

Εἶναι ὡσαύτως λυπηρὸν διὰ τὰς θρησκευτικὰς κινήσεις τῆς Πατρίδος μας νὰ στηρίζουν τὴν ἀπολογητικὴν τῶν δραστηριοτήτων εἰς τὰς γνώμας τῶν διαφόρων ἑτεροδόξων διανοουμένων καὶ νὰ μὴ χρησιμοποιοῦν τοὺς ἀκενώτους θησαυροὺς τῶν Πατέρων.

Φρικοίμεν δὲ σκεπτόμενοι, διὰ νεοέλληνας «Ὁρθόδοξοι» θαυμάζουν, ὡς ἐπαρχιδῶται πρὸ τῶν προθηκῶν καταστημάτων τῆς πρωτεύουσας τὰ ἔργα καὶ τὴν δρᾶσιν τῶν διαμαρτυρομένων. Ἀποροῦμεν δὲ πῶς ἐννοοῦν τὴν ἐπὶ κλησιν τῶν εὐλογιῶν τῶν πατέρων λέγοντες «Δι' εὐχῶν τῶν Ἀγίων Πατέρων», ἐφόβον θεωροῦν αὐτοὺς ὡς σκονισμένας εἰκόνας ἀρχαιολογικῶν Μουσείων.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ λοιπὸν ρίπτομεν ὡς ἐόρτιον σύνθημα: «ὀπίσω πρὸς τοὺς Πατέρας». Μία στροφή πρέπει νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν ἐποχὴν μας· στροφή ἀσφαλείας διότι τρέχομεν ἀκαθέκτως πρὸς βράθρον ἀπώλειας.

Ὅπισω πρὸς τοὺς Πατέρας. Δηλαδή ἀξιοποίησις τοῦ πολλαπλοῦ θησαυροῦ τῶν πατέρων εὐθυγράμμισις τῆς ζωῆς μας, τῶν σκέψεων μας πρὸς τὰς διδασχὰς τῶν, τὸ παράδειγμα τῆς ζωῆς τῶν. Ὅπισω πρὸς τοὺς Πατέρας, σημαίνει ἐνεργὸν δρᾶσιν, μάχην, ἀγῶνα μὲ πρὸς τυπα ἐκείνους. Ἄς μὴ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι πραγματοποιεῖ τὴν ἀξίωσιν τῆς προτροπῆς «ὀπίσω πρὸς τοὺς πατέρας» ἐπιμένων εἰς μίαν στεῖραν καὶ ἄγονον τυπολατρείαν, εἰς ἐπίδειξιν μιᾶς ἀθλίας ἐξωτερικότητος.

Ὅπισω πρὸς τοὺς Πατέρας! ἰδοὺ τί ὀφείλομεν νὰ πράξωμεν ὡς ἄτομα καὶ ὡς Ἕλληνες, ἐὰν δὲν θέλωμεν νὰ καταπνιγῶμεν μέσα εἰς τὴν βρωμερὴν κόπρον τῶν ξένων προπαγανδῶν, ἀλλὰ καὶ μέσα εἰς τὰ σιάσιμα τέλματα μιᾶς ἀγόνου τυπολατρείας.

ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

ΒΟΛΟΣ.—Ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης τοῦ «Ἱεροῦ Πολυκάριπου» τοῦ ἐν Βόλῳ Παραρτήματός μας, ἐπαρουσίασε καὶ κατὰ τὰς ἐφετεινὰς ἐορτὰς τοῦ Ἀγίου Πάσχα, ἀσυνήθη φιланθρωπικὴν δρᾶσιν.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ταύτης δὲν παρέλειψε νὰ διανείμῃ, ὡς καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη, πλούσια χρηματικὰ βοηθήματα εἰς πενήτων καὶ ἐργῶν ἀναξιοπαθούσας οἰκογενείας τοῦ Παραρτήματος, ἀνακουρίζον οὕτω τὸν πόνον καὶ τὴν θλίψιν ἐκείνων, οἵτινες ἄνευ τῆς μικρᾶς ἔστω ταύτης οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως, θὰ ἐστεροῦντο καὶ τῶν στοιχειωδῶν ἀγαθῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς λαμπροφάνου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν διετέθη τὸ ποσὸν τῶν τριῶν χιλιάδων (3.000) δραχμῶν.

Ἀκολουθῶν τὸ Συμβούλιον, συνεχίζων τὴν φιλάνθρωπον δρᾶσιν του καὶ ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ του νὰ σκοπίσῃ τὴν χαρὰν καὶ τὴν παρηγορίαν καὶ εἰς ἄλλας ψυχὰς θλιβομένων καὶ πονουμένων συνανθρώπων, ἐνήργησε εἰδικῶν ἔθρονον μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ παραρτήματος, πρὸς ἀποκλειστικὴν ἐνίσχυσιν καὶ ἐπισκεψὴν τῶν ἀσθενῶν, ὀρφανῶν, γερόντων καὶ φυλακισμένων, συγκεντρῶσαν ποσότητες αὐγῶν καὶ γλυκισμάτων, τὰ ὅποια δι' αὐτομικῶν χαρτίνων φαικέλλων καὶ μὲ τὸ χαρμόσυτον ἄγγελμα «Χριστὸς Ἀνέστη» διένειμε εἰς τοὺς ἐν τῷ Γενικῷ Νοσοκομείῳ νοσηλευομένους, εἰς τοὺς ἐν τῷ Γηροκομείῳ τῆς πόλεως ἐνδαιτωμένους, εἰς τοὺς ἐν ταῖς Φυλα-

καῖς κρατουμένους καὶ εἰς τὰ ὀρφανὰ τοῦ Ὁρφανοτροφείου Βόλου.

Αἱ τοιαύται ἐφημερίδες πολλὰ ἐγκωμιστικά ἔγραψαν διὰ τὴν ἀξιολύμητον αὐτὴν φιλάνθρωπον δρᾶσιν τοῦ «Ἱεροῦ Πολυκάριπου», αἱ δὲ Πολιτικαὶ καὶ Δημοτικαὶ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως, ἐπισήμως συνηχώρησαν τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀδελφότητος, διὰ τὸν συνδυασμὸν τοῦτον τῆς ἀληθείας καὶ Ὁρθοδόξου Ἡστέως μὲ ἔργα κοινωνικά, ἀγαθὰ καὶ φιλάνθρωπα. Ἀνταποκριτὴς

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Παραρτημάτων ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου εἰς Θεσσαλονίκην καὶ εἰς τὰ περικύρια αὐτῆς

Μετὰ μεγάλης ἐπισημότητος ἐωρτάσθη καὶ ἐφέτος ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου εἰς τὴν πόλιν μας ὅπου ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίου Γεωργίου καὶ Νέστορος ἐώρταζεν, καθὼς καὶ εἰς τὰ παραρτήματα Σέδες καὶ Μεσημέρι.

Εἰς τὴν πόλιν μας ὁ περιπαλέστατος Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίου Γεωργίου καὶ Νέστορος ἡτοᾶσφοντικῶς γεμάτος τὸ ἑσπέρας, ὅπου ἐγένετο ὁ μέγας κατανυκτικὸς ἐσπερινός.

Τὴν πρώτην ἐγένετο λαμπροτάτη θεία λειτουργία, ὅπου πλήθη πιστῶν παρηκολούθησαν ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς πόλεως.

Εἰς τοῦτο συνέτεινεν καὶ ἡ σχετικὴ ὁμιλία τοῦ ἐφημερίου τῶν Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν ἀιδεσιμωτάτου Πατρὸς Στυλιανοῦ συστήσαντος εἰς τοὺς πιστοὺς νὰ προσέλθωσι ὅλοι εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναόν.

Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ κατὰ πάντα εὐλαβέστατος καὶ θερμὸς ἀγωνιστὴς οἰκονόμος Πατὴρ Σάββας Παπαδόπουλος, συγκινήσας τὰ πλήθη.

Εἰς τὴν θαυμασίαν καμώπολιν Σέδες, ὅπου ἐορτάζει ὁ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ παραρτήματος, πλήθη κόσμου συνέρρευσαν εἰς αὐτὸ ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην καὶ τὴν περιφέρειαν καθὼς καὶ ἀντιπροσωπεῖα τοῦ προσωρινοῦ Δ.Σ. τῆς Ἐνώσεως Νέων Ὁρθοδόξων Βορείου Ἑλλάδος.

Οἱ φιλόξενοι καὶ καλοὶ ἀδελφοὶ μὲ χαρὰν ἐπαδέχοντο τοὺς ξένους.

Ἐγένετο κατανυκτικὸς Μ. Ἐσπερινὸς διαρκέσας μέχρις ἁγῆς τῆς νυκτός, τὴν δὲ πρώτην λαμπρὰ πανηγυρικὴ θεία λειτουργία μετ' ἀρτοκλασίας ὑπὸ τοῦ εἰδικῶς διὰ τὴν πανήγυριν ἀφιχθέντος ἱερέως πνευματικοῦ Πατρὸς Νικολάου Τουρέλλα ἐκ Βασιλικῶν.

Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἐορτῆς ἐξεφώνησεν ὁ κ. Στέργιος Παπαγιαννοῦλης ἐξάρας τὸ μεγαλεῖον καὶ τὰ μαρτύρια τοῦ ἐορταζομένου Ἀγίου καταλήξας μὲ τὴν εὐχὴν, ὅπως τὸ παράδειγμά του τὸ μιμηθῶν καὶ οἱ σημερινοὶ νέοι.

Ἐπίσης μετὰ ἐπισημότητος ἐώρτασεν καὶ τὸ ὑπέροχον παράρτημα τῆς καμώπολεως Μεσημερίου Χαλκιδικῆς, ὅπου ὁ ἐνθερμὸς ζηλωτὴς καὶ πρόεδρος κ. Γεώργιος Παπαδόπουλος, ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀιδεσιμωτάτου ἐφημερίου Πατρὸς Γεωργίου Μαρμαροῦδου εἰργάσθησαν διὰ τὴν πανήγυριν, κατευχαριστήσαντες

τοὺς πολυπληθεῖς προσκυνητὰς τῆς περιφερείας ὅπου καθ' ὁμάδας προσήρχοντο.

Μόνον, ποὺ πολλοὺς ἐλύπησεν ἡ ἐπουσία τῆς καλῆς ἐκείνης σαμαρείτιδος συζύγου τοῦ προέδρου αἰμνήστου Σοφίας, ἡ ὁποία ἀόκως εἰργάσθη διὰ τὴν προόδον τοῦ παραρτήματος, ὅπου πολλὰς φορὰς καὶ αὐτὸ τὸ στήθος τῆς ἐκρόβυλεν εἰς τοὺς διώκτας.

Ὁ καλὸς Θεὸς ἠθέλησεν νὰ τὴν ἀναπαύσῃ καὶ τὴν ἐκάλεσεν κοντὰ Του. Αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

Μὲ ἀκαταμάχητον ζῆλον καὶ μὲ μεγάλην πίστιν πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὸν ἐσχατοζόμενον Ἀγιον ἐώρτασαν τὰ παραρτήματα ἡ δὲ εὐχὴ ὅλων ἦτο ὅπως ὁ Ἀναστάς Κύριος δώσῃ τοῦ χρόνου τὴν ἐνωσιν ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων, ἵνα ἡνωμένοι ἐορτάσωμεν τὴν Ἀγίαν αὐτοῦ μνήμην. Ἀνταποκριτὴς

Ἡ ἐορτὴ τῆς 21ης Μαΐου

Ἡ ΑΓΙΑ ΕΛΕΝΗ - ΑΙΩΝΙΟΝ ΗΘΙΚΟ ΔΙΔΑΓΜΑ

Πολλοὶ εἶναι οἱ χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι κάθε ἄλλο παρὰ διακρίνονται διὰ τὴν ἰώβιον ὑπομονὴν των. Ἔτσι ἀποκαλύπτονται, οἱ δὲν ἔχουν καταλάβει τὸ ὕψιστο νόημα τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς. Τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία εἰς τὸ σύνολόν της εἶναι μία δοκιμασία σκληρὰ καὶ ἕνας διαρκὴς ἀγών. Ὅσοι σπεύδουν νὰ θεωρήσουν τὰ βάσανά των ὡς μοναδικὰ καὶ ἀνεπανάληπτα, κάμουν λάθος. Πάντοτε ὁ κόσμος εἶχε καὶ θὰ ἔχῃ πίκρας καὶ δόυνας. Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι ἀνδρόπατος. Ἐν τούτοις υπάρχουν πολλοὶ νικηταὶ μέσα εἰς αὐτήν. Καὶ αὐτοὶ δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς δειλοὺς, ἀπὸ τοὺς φοφοδεῖς, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς γενναίους. Ἀπὸ τοὺς γενναίους τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς. Ὁ κόσμος λοιπὸν εἶναι ἐν ἀγώνισμα τοῦ πνεύματος. Καὶ ὁ χριστιανισμὸς διδάσκει τὸ μέγιστον μάθημα, καὶ παραδίδει τὸ μυστικὸν τῆς νίκης.

Ἄς μὴ προφασίζώμεθα λοιπὸν, οἱ τὰ βάσανα τοῦ σημερινοῦ κόσμου ἐπλήθυναν καὶ δι' αὐτὸ γινόμεθα θρηνητοὶ ἀπαρηγόρητοι εἰς τὴν ζωὴν μας. Εἰς τὸ βάθος αὐτὸ εἶναι μία προσπάθεια νὰ δικαιολογηθῶμε. Ἀπουσιάζει ἀπὸ μέσα μας τὸ χριστιανικὸ ἀγωνιστικὸ στοιχεῖο καὶ ἔχει θρονησθῇ ἡ ἀντιπνευματικὴ, ἡ ἀντιχριστιανικὴ ἀπελπισία καὶ δειλία.

Πρέπει ἄλλωστε νὰ γνωρίζωμε, οἱ ὅλοι αἱ μεγάλοι μορφαὶ τῆς χριστιανικῆς ἱστορίας εἶναι μεγάλοι ὄχι εἰς τὸ σωματικὸν ἀνάστημα ἀλλὰ εἰς τὸ ἠθικόν. Καὶ τοῦτο σημαίνει, οἱ νίκησαν τὰ πολλὰ τοὺς βάσανα καὶ ὑψώθησαν ἐπάνω ἀπὸ τὸν χρόνον, εἰς τὴν ἀβασιλευτον αἰωνιότητα.

Ἄν ρίψωμε λόγον χάριν μία φευγαλέα ματιὰ εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἀγίας Ἑλένης, θὰ ἴδωμεν τι σημαίνει ἀγών καὶ πάλη καὶ νίκη. Ἡ ζωὴ της ἔχει γιγαντιαίας ἀνατάσεις καὶ κατακορύφους πτώσεις, στιγμὰς δόξης καὶ στιγμὰς ἐσχάτης δοκιμασίας. Καὶ αὐτὸ κάμει τὴν ζωὴν της ἀδόμη πρὸ τραγικῆς. Ἐν τούτοις μέσα της υπάρχει μία πνευματικότης καὶ ἕνα μεγαλεῖο χριστιανικῆς ὑπομονῆς, τὸ ὁποῖον τῆς ἐτοιμάζει τὸν θρίαμβον τοῦ τέλους. Τοῦ ἐπιγελοῦ τέλους, ποὺ εἶναι ἀρχὴ τοῦ αἰωνίου θριάμβου.

Νυμφεύεται τὸν Κωνσταντῖνον, τὸν πατέρα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου καὶ συμεριζέται ὅλας τὰς

περιπετείας τῆς στρατιωτικῆς του ζωῆς. Ὅταν ὁ μὸς ὁ σύζυγός της φθάνει εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον τῆς ἀκμῆς του γενόμενος Καῖσαρ, καὶ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι καὶ ἡ Ἀγ. Ἑλένη ἦλθε ἡ ὥρα νὰ ἀπολαύσῃ μίαν ἡρεμον ζωὴν, τότε δέχεται τὸ θανάσιμον κτύπημα. Ὁ σύζυγός της τὴν ἀπομικρύνει καὶ νυμφεύεται ἄλλην. Συμφώνως μὲ τοὺς ρωμαϊκοὺς νόμους δὲν ἦτο δίκαιος ὁ γάμος ἐνὸς καίσαρος μὲ μίαν γυναῖκα τῶν κατωτέρων κοινωνικῶν τίξεων. Καὶ ὡς νὰ μὴ ἔφθανε τὸ κτύπημα αὐτὸ, τῆς παύρουν καὶ τὸν υἱὸν της, τὸν Κωνσταντῖνον, ὡς ὁμηρον τοῦ αὐτοκράτορος, τὸν ὁποῖον ἐξαποστέλλουν εἰς ἐπικινδύνους στρατιωτικὰς ἀποστολάς. Ἡ Ἀγ. Ἑλένη ὅμως μόνη καὶ ἐγκαταλελειμμένη δὲν φθάνει εἰς τὸν βυθὸν τῆς ἀπελπισίας. Ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ τῆς δίδει τεράστια ἀποθέματα ψυχικῆς ἀντοχῆς. Τὰ χρόνια περνοῦν καὶ φῶς δὲν φαίνεται πούθεν. Ἡ Ἀγία ὅμως ἀνεβαίνει τὸν Γολγοθᾶν τῆς ἀσπυγστῆς.

Καὶ ἐνῶ κάθε ἄλλος εἰς τὴν θέσιν της θὰ ἐνόμιζε ὅτι τὰ πάντα ἔχασεν, ξεμερώνει ἡ αὐγὴ τοῦ θριάμβου της. Ὁ ἀγαπημένος της υἱὸς ἀνακηρύσσεται Αὐγουστός καὶ αὐτὴ Αὐγουστα. Τὸ ἀδύνατο πλάσμα, ποὺ ἐφίνη διὰ μίαν μακρὰν περίοδον νὰ ἔχῃ λησμονηθῇ ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, γίνεται τώρα ὁ γίγας, ποὺ ἀλλάζει τὴν ἱστορίαν. Διότι πράγματι ἡ ἱστορία ἤλλαξε πορείαν ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ ἡ Ἑλένη ἐγίνε χριστιανή.

Δὲν εἶναι πολὺ διδακτικὸν τὸ παράδειγμα αὐτὸ τῆς Ἀγίας; Νίκης ἡ Ἀγία Ἑλένη, διότι μέσα της ἐκλείπει τὴν ὑπομονήν, τὴν καρτερίαν ἀλλὰ καὶ τὴν βεβαιότητα δὲ τὴν νίκην. Ὁ ἰδρυτὴς τῆς θρησκείας μας, ὁ Ἀναστάς Λυτρωτής, ἀποτελεῖ τὸ μέγιστον παράδειγμα τοῦ ἀγῶνος εἰς τὴν ζωὴν καὶ τοῦ θριάμβου.

Μία μεγάλη ἐπέτειος

ΘΡΗΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΤΩΣΙΝ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Εἰς τὸ κατωτέρω ἀπόσπασμα τῆς «Βυζαντινῆς Ἱστορίας» τοῦ Ἀδούμας ἐκπα εἰς θρήνον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκφράζει τὸν πόνον καὶ τὴν δόνησιν τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς διὰ τὴν μεγάλην συμφορὰν καὶ ἀπαριθμεῖ τὰς γενομένας καταστροφὰς τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων.

Ὡ πόλις, πόλις, πόλεων πασῶν κεφαλὴ! Ὡ πόλις, πόλις τῶν τεσσάρων τοῦ κόσμου μερῶν! Ὡ πόλις, πόλις, χριστιανῶν καύχημα καὶ βαρβάρων ἀφανισμός! Ὡ πόλις, πόλις, ἄλλη παράδεισος φυτευθεῖσα πρὸς δυσμὰς ἔχουσα ἔνδον φυτὰ παντοῖα, βρίθοντα καρποὺς πνευματικούς! ποῦ σοὶ τὸ κάλλος παρέδυσες; ποῦ σοὶ ἡ τῶν χαρίτων τοῦ πνεύματος εὐεργετικὴ ῥῶσις ψυχῆς τε καὶ σώματος; ποῦ τὰ τῶν Ἀποστόλων τοῦ Κυρίου μου σώματα, ἔχοντα ἐν μέσῳ τὸ πορφυροῦν ἱμάτιον, τὴν λόγχην, τὸν σπόγγον, τὸν κάλαμοι, ἅτινα ἀσπαζόμενοι ἐφανταζόμεθα τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ ὑψωθέντα ὁρᾶν; Ποῦ τὰ τῶν ὁσίων λείψανα, ποῦ τὰ τῶν μαρτύρων; Ποῦ τὰ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου καὶ τῶν λοιπῶν βασιλέων πτώματα; Αἱ ἀγιοὶ, τὰ περίαυλα, αἱ τριόδοι, οἱ ἀγροί, οἱ τῶν ἀμπέλων περιφραγμοὶ τὰ πάντα πλήρη καὶ

ΕΣΤΗΜΕΝΑΙ ΠΑΓΙΔΕΣ

«Δεῖ τὸν Ἐπίσκοπον ἀνέγκλητον εἶναι ὡς Θεοῦ οἰκονόμον» (Τίτον Α' 7)

(Συνέχεια καὶ τέλος)

«Ἀποδεχόμεθα, λέγουσι, τὴν ὑποδικίαν προθύμοι νὰ προσέλθωμεν ἐνώπιον Κανονικῆς Ὁρθοδόξου Συνόδου ὡς ποτε συνερχομένης νὰ λογοδοτήσωμεν καὶ κριθῶμεν». Κατόπιν λοιπὸν τῆς τοιαύτης ὁμολογίας των, ὅτι διατελοῦσιν ὑπόδικοι ἐνώπιον τῆς καθ' ὅλου Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἀντικανονικὴν των χειροτονίαν, καὶ ἀφοῦ ὡς δοσιλογοὶ θὰ καθήσωσιν κάποτε εἰς τὸ ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου, περὶ οὗ καὶ αὐτοὶ δὲν ἀμφιβάλλουσιν, ὅτι «ὡς ποτε» θὰ συμβῇ, καὶ ἐφ' ὅσον διὰ τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν διεχωρίσαμεν τὰς εὐθύνας ἀπὸ τὴν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν μὴ θέλοντες νὰ γίνωμεν συγκοινωνοὶ μιᾶς συνοδικῶς κατεγνωσμένης ἀντικανονικότητος ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ, ἔστω καὶ μὴ προσβαλλούσης τὰ θεμελιώδη τῆς πίστεως ἡμῶν δόγματα, καὶ ἐφ' ὅσον ζητήματα μικροτέρας σημασίας δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ παρίδωμεν ἀνεξέλεγκτα βάσει των πατροπαραδό-

μεστὰ λειψάνων ἀγίων, σωμάτων εὐγενῶν, σωμάτων ἀγνῶν ἀσκητῶν, ἀσκητριῶν. Ὡς τῆς ζῆ μίας! Ἔθεντο, Κύριε, τὰ θνησιμαῖα (λείψανα) των δούλων σου βρώματα (τροφὰς) τοῖς πειπεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ, τὰς σάρκας των ὁσίων σου, τοῖς θηρίοις τῆς γῆς κύκλῳ τῆς νέας Σιών, καὶ οὐκ ἦν ὁ θάπτων.

Ὡς ναὶ! ὃ ἐπίγειε οὐρανέ, ὃ οὐράνιον θυσιαστήριον, ὃ θεῖα καὶ ἱερὰ τεμένη (ναοί), ὃ κάλλος ἐκκλησιῶν, ὃ βίβλοι ἱερὰ καὶ Θεοῦ λόγια, ὃ νόμοι παλαιοὶ τε καὶ νέοι, ὃ πλάκες γραφεῖσαι Θεοῦ δακτύλῳ, ὃ εὐαγγέλια λαληθέντα Θεοῦ σιόματι, ὃ θεολογίαι σαρκοφόρων ἀγγέλων, ὃ διδασκαλίαι πνευματοφόρων ἀνθρώπων, ὃ παιδαγωγίαι ἡμιθέων ἡρώων, ὃ πολιτεία, ὃ δῆμος, ὃ στρατός, ὑπὲρ μέτρον τὸ πρὶν (ὁ ἄλλοτε ὑπέροχος), νῦν δὲ ἀφανισθεὶς ὡς ποντιζομένη ναὺς ἐν τῷ πλεῖν. Ὡς οἰκίαι καὶ παντοδαπὰ παλάτια καὶ ἱερὰ τεῖχη, σήμερον συγκαλῶ πάντα καὶ ὡς ἔμψυχα συνθηρῶ, τὸν Ἱερεμίαν ἔχων ἑξαρχον (ἀρχηγόν) τῆς ἐλεεινῆς τραγωδίας.

Οἱ οἱ θρηνοὶ καὶ οἱ κοπετοί, οὗς ἐκόψατο ἐν τῇ ἀλώσει τῆς παλαιᾶς Ἱερουσαλὴμ, οἶμαι δὲ καὶ περὶ νέας καλῶς τὸ πνεῦμα τῷ προφήτῃ ὑπέδειξεν. Ποία τοίνυν γλῶσσαι ἐξισχύσει τοῦ εἰπεῖν καὶ λαλῆσαι τὴν γενομένην ἐν τῇ πόλει συμφορὰν καὶ τὴν δεινὴν αἰχμαλωσίαν καὶ τὴν πικρὰν μετοικίαν. Φρίξον ἦλιε καὶ σὺ, γῆ, στέναξον εἰς τὴν παντελὴ ἐγκατάλειψιν των γενομένων ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γενεᾷ παρὰ τοῦ δικαιοτάτου Θεοῦ διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. Οὐκ ἔσμεν ἄξιοι ἀτενίσαι τὸ ὄμμα εἰς τὸν οὐρανόν, ἢ μὴ μόνον κάτω νενευκότες καὶ εἰς γῆν τὰ πρόσωπα θέντες κράζομεν: «Δίκαιος εἶ, Κύριε, καὶ δικαία ἡ κρίσις Σου».

(Δούκα, Βυζαντινὴ Ἱστορία, ἐκδ. Βόννης 1834)

των θεσπισμάτων, πῶς, καὶ ἐπὶ ποίᾳ προφάσει θὰ δικαιολογήσωμεν παραπτώματα ἐκκλησιαστικῶς μεγάλης σημασίας, οἷον ἡ κανονικὴ Ἀποστολικὴ διαδοχὴ, ἐξ ἧς πηγάζει τὸ κύρος πάσης μυστηριακῆς ἐκκλησιαστικῆς πράξεως; Ποῖος φαρισαῖζων, ἐνῶ διψᾷ τὸν κώνωπα, ἀποποιούμενος τὴν συμμετοχὴν εἰς μικρὰς ἀντεκκλησιαστικὰς αὐθαίρεσας, προθύμως καταπίνῃ τὴν κάμηλον, συνευδοκῶν ἢ ἀπλῶς ἀνεχόμενος τὴν ἀθέτησιν των βασιικωτέρων ὄρων καὶ προϋποθέσεων διὰ τὴν ἔγκυρον σύστασιν καὶ διοίκησιν ἐκκλησιαστικοῦ συγκροτήματος;

Ὁ θεὸς Παθὸς παραγγέλλει: «Δεῖ τὸν Ἐπίσκοπον ἀνέγκλητον (ἀκατηγόρητον) εἶναι» (Τίτον Α' 7). Οἱ δὲ ὑπογράψαντες τὴν ἐγκύκλιον ὁμολογοῦσιν, ὅτι δὲν τυγχάνουσιν «ἀνέγκλητοι», ἀλλὰ τελοῦσιν ὑπὸ σοβαρὰν κατηγορίαν, κλονίζουσιν αὐτὴν τὴν ἐπισκοπικὴν των ἔγκυρότητα. Ἐν τοιαύτῃ, λοιπόν, περιπτώσει τίς ἐχέφρων καὶ συνεπής πρὸς τὰς ἀκραιφνεῖς ὀρθοδόξους πεποιθήσεις του τολμᾷ νὰ συνάψῃ ἐκκλησιαστικὰς σχέσεις καὶ νὰ τεθῇ μάλιστα ὑπὸ τὴν πνευματικὴν κηδεμονίαν ἐπισκόπων ἀμφιβόλου κύρους, ὑποδίκων καὶ δοσιλόγων ἐναντι τῆς καθ' ὅλου Ἐκκλησίας; Ποῖος ἐκ των προτέρων βεβαίῳ ὅτι, περὶ αὐτῶν ἡ Ἐκκλησία θὰ ἐκφέρῃ ἐπιεικῆ κρίσιν, καὶ δὲν θὰ διακηρύξῃ «τὰ ἐξ ὑπαρχῆς ἀκυρὰ καὶ ἑσαεὶ ἀκυρὰ», ὡς συνήθως ἀποφαίνεται εἰς τὰς τοιοῦτου εἴδους τυχοδιωκτικὰς κανονικὰς ὑπερβασίας; Ποῖος δὲ καλὸς μελετητὴς τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικονομίας ἀγνοεῖ, ὅτι εἰς τὰς τοιαύτας σοβαρὰς αὐθαίρεσας, οὐ μόνον οἱ αὐτουργοί, ἀλλὰ καὶ οἱ καθ' οἷονδ' ἄποτε τρόπον συνεργοὶ συναπάγονται εἰς τὸ αὐτὸ κρίμα καὶ κατάκριμα; (Ἴδε καθαιρέσεις καὶ ἀκυρώσεις χειροτονιών τοῦ Τυάων Ἰακώβου, Σασιμῶν Κλήμεντος, Βαλβίσης Λεοντίου, Μονεμβασίας Ἀρσενίου, Ἀλβανίας Θεοφάνους Νόλη κλπ.)

Προσοχὴ, λοιπόν, εἰς τὰς ἐστημένας παγίδας, ἐχούσας τὸ ἐπικάλυμμα τὴν συμφιλίαν καὶ τὴν ἔνωσιν. Ἄς διαχωρίσωμεν τὰς εὐθύνas ἡμῶν ἐναντι των ὑποδίκων, καὶ ἄς ἀφήσωμεν νὰ ἐπιπέσωσιν εἰς μόνas τὰς κεφαλὰς αὐτῶν αἱ συνέπειαι των ἁμαρτιῶν αὐτῶν. Ἡμεῖς καὶ τὴν ἔνωσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν παρατάξεως ποθοῦμεν καὶ διὰ τὴν σύμπνοιαν των ὁμοφρόνων ἀδελφῶν ἡμῶν ὁλοφύχως εὐχόμεθα, των ὑποδίκων ὅμως τὰς προτάσεις ἀπορρίπτωμεν, καὶ τὴν μετ' αὐτῶν ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν ἀποποιούμεθα, μέχρις οὗ περὶ αὐτῶν ἀποφασισθῇ ἡ ἀρμοδιὰ δικαστικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς. Τοῦτο ἄλλωστε ἀπαιτεῖ οὐ μόνον τὸ συμφέρον τῆς ἀτομικῆς ἡμῶν σωτηρίας, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ ἡ ἀκατάγνωστος αὐτοῦ ἡγεσία καὶ σύνθεσις, ἵνα μὴ οἱ πολέμιοι εὐρίσκωσιν εὐλόγους ἀφορμὰς διὰ νὰ δικαιολογῶσι τὰς ἀντιθέσεις καὶ ἐπιθέσεις αὐτῶν κατὰ τῆς ἀκραιφνοῦς ὀρθοδόξου ἡμῶν ἰδεολογίας.

† Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Νασσιμης

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΡΟΣΥΝΟΔΟΥ

Υπὸ τοῦ Πανοσιολ. Μοναχοῦ Θεολόγου Διονυσίου

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Σήμερα, μετὰ εἴκοσι ἑπτὰ ἔτη, κατόπιν τῆς πληρεστέρας ἀποκαλύψεως τῆς καταχθονίου δράσεως καὶ φύσεώς του, ὅστερα ἀπὸ τὴν ἐπισήμως γενομένην καταδίκην του ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δικαιολογεῖται νὰ μὴ ἀναφέρεται ὀνομαστὶ ὁ Μασωνισμὸς εἰς τὰ θέματα τῆς Προσυνόδου; Ὡσαύτως ἐπιθυμοῦμεν νὰ εἴπωμεν ἐν συνόψει τὰς ἀπόψεις ἡμῶν ἐπὶ τοῦ τιθεμένου ζητήματος τοῦ Μοναχισμοῦ. Χαίρομεν οὖν κατενοήθη ἡ ἀξία τοῦ θεσμοῦ. Τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν εἶναι βεβαίως, δογματικόν, ἀλλὰ καθαρῶς πνευματικόν. Διὰ τοῦ Μοναχισμοῦ ἐκάστη Ἐκκλησία προβάλλει τὴν ἑαυτῆς πνευματικότητα. Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἀνατολικὴ ἔχει τὴν ἰδιόζουσαν πνευματικότητα αὐτῆς, ἥτις ἀποτελεῖ κατὰκτησιν τῆς ἀσκητικῆς καὶ ἁγίας ζωῆς τῶν Πατέρων καὶ οἰονεὶ ἔκφρασιν τοῦ πνεύματός των. Ὁ Μοναχισμὸς εἶναι τεθεμελιωμένος ἐπὶ τῶν τυπικῶν καὶ Κανόνων, οἵτινες εἶναι προῖόν τῆς πείρας των, καὶ ἄγουν εἰς τὴν δικαίωσιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ Μοναχισμοῦ. Δὲν συνδέεται μὲ ἐκκλησιαστικὴν σκοπιμότητα, ὡς τὰ τάγματα τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, οὔτε ἐξαιρετικὴ ἐνδεχομένως ἐπιστημονικὴ ἐπίδοσις τῶν Μοναχῶν, ὅπως ἡ ἀγιότης των, ἥτις προηγείται πάσης ἄλλης ἐνασχολήσεως καὶ προσφορᾶς.

Ἐν τῇ Πανορθοδόξῳ Προσυνόδῳ θὰ ὑπάρξουν αἱ προϋποθέσεις ὑπευθύνου ἀναπτύξεως τοῦ πνεύματος τοῦ Μοναχισμοῦ, διὰ τὴν λήψιν ἀναλόγων ἀποφά-

σεων, γνωστοῦ ὄντος, ὅτι ἡ ἐπιστημονικὴ γνῶσις τοῦ Μοναχισμοῦ δὲν ἀρκεῖ διὰ τὴν ἐν τῷ συνόλῳ αὐτοῦ κατανόησιν.

Ἡμεῖς ἐπ' αὐτοῦ προβάλλομεν εὐλαβῶς τὴν ἐξῆς σκέψιν. Ἐπειδὴ τόσον τὸ θέμα τοῦ Μοναχισμοῦ, ὅσον καὶ τινα ἄλλα, εἶναι ἀποτελοῦν ἀδιάσπαστα στοιχεῖα τῆς ὁρθοδόξου πνευματικότητος, δεόν ὅπως κατὰ τὴν τάξιν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, ληφθῶν καὶ γνῶσις ἐγκρίτων Μοναχῶν, εἴτε παρακαθημένων ἐν τῇ Συνόδῳ εἴτε χρησιμοποιομένων ὡς τεχνικῶν, οὕτως εἰπεῖν, μελῶν...

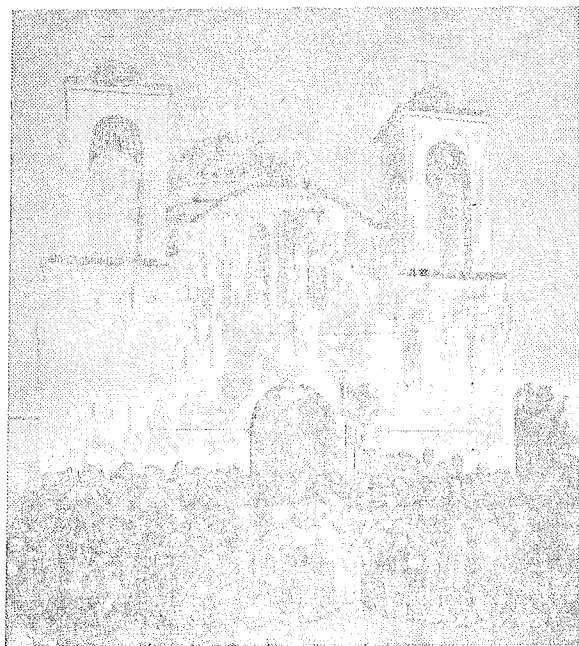
Ὁμοίως ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι ἐπειδὴ ἡ ἱερότης τῶν ἐργασιῶν τῆς Προσυνόδου ἀποτελεῖ πραγματικότητα αἰσθητήν, δὲν πρέπει νὰ λάβῃ αὐτὴ χώραν ἐν τῇ τουριστικῇ πόλει τῆς Ρόδου, ἀλλὰ ἐν τῷ κέντρῳ, τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸ Φανάριον ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἂν αἱ συνῆθῃ καὶ εὐνοοῦν τοῦτο, ἢ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου τὰ πάντα ἀποπνέουν ὁρθοδοξίαν, πατερικότητα καὶ εἰρήνην, στοιχεῖα ἐπενεργούντα τόσον εὐεργετικῶς καὶ ἐξασφαλίζοντα τὰς ἀναγκαίας προϋποθέσεις τῶν ἱερῶν ἐργασιῶν ἐνὸς τόσον σημαντικοῦ Σώματος...

Τελειῶντες, οὐδεμίαν γνώμην δυνάμεθα νὰ ἐκφέρωμεν ἀπὸ γενικωτέρας ἐπισκοπήσεως τῶν θεμάτων, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἀγνοοῦμεν τὸν τρόπον, καθ' ὃν τίθενται αὐτά. Ἐν πάσῃ ὁμῶς περιπτώσει, δεόν νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει, ὅτι ἐνὶ αὐτῶν εἶναι τόσον καλῶς τοποθετημένα ἀπὸ αἰώνων καὶ τόσον λεπτά, ὥστε θὰ ἐπροκαλεῖτο ἀνυπολόγιστος ζημία ἔστω καὶ ἂν ἐθίγοντο μὲ τὴν ἀπαλότητα πτερῶν πεταλούδας.

Δὲν ἀρκοῦν αἱ ἀποφάσεις τῆς Πανορθοδόξου Προσυνόδου, οὔτε καὶ οἰκουμενικῶς ἀκόμη, διὰ νὰ ᾧσιν ἀληθεῖς καὶ κατ' ἐπίπνειαν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία δύναται πολὺ νὰ μᾶς διδάξῃ. Εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἔχομεν πάντοτε ἐν νῷ ὅτι τὰς γενομένας Συνόδους ἡ εὐσεβὴς πίστις κυροῖ, καὶ ὅτι «ἡ τῶν δογμάτων ὁρθότης κρίνει τὰς Συνόδους», ὡς ἀποφαίνεται ὁ Θεοφόρος Πατὴρ ἡμῶν Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής.

Πιστεύομεν ὅτι ἡ χορεία τῶν Ἱεραρχῶν μας, εἶναι ἱκανῶς πιστὴ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὥστε, ἂν μὲν δὲν ἔχῃ νὰ παρουσιάσῃ ἀναστήματα ὡς τῶν ἐν Ἀγίοις Πατέρων ἡμῶν, ὅμοια τῶν ὁποίων εἶναι ἀμφίβολον ἂν θὰ ἐπανίδῃ ἡ Ἱστορία τοῦ κόσμου, θὰ ἐξαρθῇ πάντως εἰς τὸ ὕψος καὶ τὰ αἰτήματα αὐτῆς, τῆς μόνης καὶ μοναδικῆς ἐκφραστικῆς τῆς ὑπερφουοῦς ἀληθείας τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Θεόκλητος Μοναχὸς Διονυσίος
Ἅγιον Ὄρος

Ὁ περικαλλὴς Ἱερὸς Ναὸς Ἀγ. Φανουρίου Κορσίου μετὰ τοῦ ἐκκλησιασματος, τὸ ὅποιον προσήλθεν εἰς τὴν Ἀγάπην κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ἔχον ἐν τῷ μέσῳ τὸν Ἀρχιμ. κ. Στέφανον Τσικουράν

Υπεόθυνος ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρεττάκος
Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 23

ΠΩΣ ΕΓΝΩΡΙΣΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ

Ἀρχιμανδρίτου ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΜΠΕΤΣΗ τέως
ἐφημέριου τῶν ἐν Μπαρί καὶ Μπρίντζι Ἱε-
ραρχίας Ἑλληνικῶν Ὁρθόδοξων Ἱερῶν Ναῶν
Β'.

Ὑπεσχέθην εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον μου νὰ ἐξηγήσω μὲ λίγα λόγια τὸν τρόπον, τὸν ὄντως θαυμαστόν, τὸν ὁποῖον ἐχρησιμοποίησε ὁ Ἅγιος Θεὸς διὰ νὰ μὲ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν γνησίαν Ὁρθοδοξίαν χαρίζοντάς μου οὕτω τὴν μεγαλύτεραν, πού ἤμπορούσα νὰ φαντασθῶ εὐεργεσίαν.

Στὴν ζωὴν μας βέβαια συμβαίνουν καθημερινῶς θαύματα πού θέλεις ὅμως ὁ ἐγωισμός, θέλεις ἡ ὀπιστία καὶ ὁ ὀρθολογισμός μας ἢ τέλος ὁ φόβος μὴ μᾶς ποῦν καθυστερημένους, δὲν τὰ προσέχουμε καί, πολὺ περισσότερο, δὲν τὰ φανερώνουμε. Καὶ ὅμως ἂν σκεφθοῦμε ὅτι καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μας εἶναι ἡριθμημέναι, ὅπως λέγει ὁ Κύριος καὶ ὅτι ὅλα ἐμπρὸς Του εἶναι γυμνά καὶ τετραχλισμένα ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Του, τότε θὰ βλέπαμεν καθαρά, ὅτι τίποτα δὲν εἶναι «τυχαῖον γεγονός» ἢ «σύμπτωσης» ἢ «πεπρωμένον» κλπ. Εἶναι τοῦναντίον γεγονότα, πού πηγάζουν κατ' εὐθείαν ἀπ' Αὐτὸν καὶ πού εὐρίσκουν τὴν δικαιοσύνην των μόνον μέσα στὸ μεγάλο σχέδιον τῆς Θείας Προνοίας Του.

Πολλοὺς τρόπους χρησιμοποιεῖ φυσικὰ ὁ Κύριός μας διὰ νὰ μᾶς ἐλύσῃ κονιά Του καὶ πού ὅλοι μας λίγο - πολὺ ξέρουμε. Σ' ἐμένα στάθηκε ἓνα βιβλίον. Ὑστερ' ἀπὸ τὸν κλονισμόν, πού εἶχα ὑποστῆ, καθὼς ἐξήγησα στὸ προηγούμενον ἄρθρον μου, ἐρχόταν αὐτὸ νὰ συμπληρώσῃ τὸ κενόν, πού ἐδημιουργεῖτο μέσα μου. Ἀπὸ καιρὸ βέβαια αἰσθανόμουν καὶ ποῖαν ἀνεξήγητη συμπάθειαν πρὸς μίαν παρημελημένη καὶ παραπεταμένη παράταξιν ἀνθρώπων, πού ὁ κόσμος κυρίως τὴν περιφρονεῖ. Ἦταν αὐτοὶ πού θυμίζοντο τοὺς «ὀνειδισμένους» καὶ «διωκομένους» γὰρ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου καὶ πού ὁ Ἀπόστολος Παῦλος χαρακτηριστικὰ ὑπενθυμίζετο πῶς ὁ κόσμος τοὺς θεωρεῖ «μωροὺς» καὶ «ἐξουθενωμένους» (Α' Κορ. α' κεφ.). Καταλαβαίνετε πῶς ἐννοῶ: τοὺς «παλαιολογολίτας». Αὐτοὶ μοῦ ἐφαίνοντο τώρα ὡς ἡ μόνη σάνις σωτηρίας. Εἶχα ἀκούσει τὴν αὐστηράν των προσήλωσιν πρὸς τὰς παραδόσεις, τὰ ἥθη καὶ τοὺς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τοῦτο μὲ ἱκανοποιῶσε σὲ σημεῖον ἀφάνταστον. «Μήπως σ' αὐτοὺς, σκέφθηκα, ὑπάρχει ἡ ἀλήθεια;» Μήπως αὐταὶ αἱ 13 ἡμέρες δὲν εἶναι ἓνα ἀπλοῦν «τυπικόν» ἢ «ἀριθμητικόν» ἢ «ἀστρονομικόν» γεγονός ἀλλὰ πίσω ἀπ' αὐτὸ κρύβονται ἄλλες—οὐσιαστικώτερες—καὶ βαθύτερες συνέπειες;

Ἰδοὺ ἐρωτήματα πού ἐδημιουργοῦντο μέσα μου καὶ πού ἤθελαν νὰ βροῦν τὴν «θεωρητικὴν» των ἐξήγησιν. Ἐδῶ βλέπει κανεὶς τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ χρόνια μεταξὺ τῶν βιβλίων τοῦ ἀδελφοῦ μου εὐρίσκειτο κ' ἓνα πού ἐπεγράφετο: «τίς ἡ ἀλήθεια διὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον;» Τὸ βιβλίον τοῦτο δὲν μοῦ εἶχε κάνει καὶ καλὴ ἐντύπωση τότε—πρὸ δεκαπενταετίας—καὶ τὸ ἀφισα χωρὶς νὰ τὸ πολυπροσέξω. Παρατήρησα ὅτι ὁ ἀδελφός μου λίγο ἀργότερα τὸ «ἐκότισσε» καὶ τὸ ἐφύλαξε. Ποιὸς νὰ ἐφαντάζετο, ὅτι αὐτὸ τὸ βιβλίον θὰ ἐγινόταν ἀργότε-

ρα ὁ ἀχώριστος σύντροφός μου! Αὐτὸ λοιπὸν τώρα μὲ ἀδημονία ἀναζητήσα νὰ εὑρῶ μεταξὺ τῶν σπουδαιότερων βιβλίων τοῦ ἀδελφοῦ μου. Κάποια ἀμφιβολία μὲ ἐβασάνιζε, ἐὰν «ἐπετύχαι» ἀκόμα ἢ εἴχε πούθενά παραπεταχθῇ. Ἡ χαρὰ μου λοιπὸν ἦταν ἀπροσμέτρητη, ὅταν ψάχνοντας εἶδῶ κ' ἐκεῖ, τὸ ἀνεκάλυψα. Συμβαίνει ἐνίοτε νὰ αἰσθανώμεθα ἰδιαιτέρως ἐλξιν πρὸς ἐκεῖνο τὸ βιβλίον, πού μᾶς ἐμίλησε γὰρ τὴν ἀλήθειαν διὰ πρώτην φοράν. Τὸ διάβασα καὶ τὸ ξαναδιάβασα. Καὶ τὸ διαβάζω ἀκόμα. Ἐκεῖ εἶδα τι ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ ἐκεῖ κατάλαβα ὅτι δὲν εἶναι ζήτημα 13 ἡμερῶν «ἐμπρὸς ἢ πίσω», ὅπως συνηθίζουν νὰ μᾶς μαθαίνουν καὶ πού ἐμεῖς οἱ κοινὸι ἀνεξέλεγκτα ἐχομέμεθα. Τώρα ἐβλεπα πῶς παραβαίνοντο Κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, πῶς καταπατοῦντο ἀποφάσεις Πατριαρχῶν καὶ πῶς τέλος—καὶ τὸ κυριώτερον—εἶχε δημιουργηθῇ Σχίσμα στὴν Ἐκκλησία. Πρώτη φορά συνειδητὰ καταλάβαινα, ὅτι τὴν ἰδίαν ἡμερομηνίαν ἄλλοι ἐορτάζουν μιὰ ἐορτὴ καὶ ἄλλοι ἄλλην. Δηλαδή ἄλλοτε ἄλλοι νηστεύουν καὶ ἄλλοι τρῶνε. Ἄλλοι προσεύχονται καὶ ἐορτάζουν τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος φερό' εἰπεῖν καὶ ἄλλοι κοιμούνται στὸ κρεβάτι. Ποῦ λοιπὸν ἡ ἐνότης; Εἶναι αὕτη ἡ Μία Ἁγία, Καθολικὴ Ἐκκλησία; Ὑστερα αὐτὸ τὸ ἀνάθεμα τοῦ Ἱεροῦ τοῦ Β' (Πατριάρχου Κων)πόλεως) μὲ συνεικλόνιζε..

Νὰ γιατί, ἐσκεπτόμην, αἱ προσπάθειαι μεταξὺ τῶν «νεοημερολογικῶν» δὲν ἐποικοδομοῦν καὶ δὲν ἀγιάζουν πλῆρον. Νὰ γιατί μὲ τόσα κηρύγματα, μὲ τόσους Θεολόγους καὶ ἱεροκλήρικας καὶ ἀρχιμανδρίτας καὶ κατηχητὰς καὶ σχολὰς καὶ «ὀργανώσεις» καὶ «συγκεντρώσεις» ὁ κόσμος χειροτερεύει ἀντὶ νὰ καλλιτεροῦσι. Νὰ γιατί οἱ νεωτερικοὶ καὶ αἱ «ἐξελικτικαὶ» τάσεις ἀδξάνονται καὶ πολλαπλασιάζονται ἐνῶ ἡ πνευματικὴ ζωὴ ὁλοὲν φθίνει. Τώρα βουίζει συνεχῶς στὸ κεφάλι μου ὁ ἀφορισμός τῶν Πατριαρχῶν: «ὅποιος ἀκολουθεῖ τοὺς ἀθέτους ἀστρονόμους τοῦ Πάπα ἅς ἔχη τὸ ἀνάθεμα καὶ ἅς εἶναι ἔξω τῆς ἐκκλησίας τῶν πιστῶν». Ποιὸς λοιπὸν ἤμπορούσε νὰ μείνῃ ἀσυγκίνητος ἀπέναντι σ' αὐτὴς τίς ἀποκαλυπτικὰς ἀλήθειαι; Οὐδέμια ἐπομένως ἀμφιβολία μοῦ ἔμενε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐνωθῶ τὸ ταχύτερον μὲ τὴν Μίαν, Ἁγίαν καὶ Καθολικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ μὲς παύοντας νὰ εἶμαι μακριὰν Αὐτῆς ἀναθεματισμένος καὶ ἀφωρισμένος. Ἀρνοῦσε τὸς ἐτῶν ἄγνοια.

Εἰς ἄλλο ὅμως ἄρθρον μου θ' ἀναφέρω ἄλλα χαρακτηριστικὰ γεγονότα, πού μὲ ἔκαναν νὰ ἐνισχυθῶ ἔτι περισσότερο, ὅτι ὅσοι ἀκολουθοῦν τὸ νέον ἡμερολόγιον στεροῦνται πράγματι τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ ἔχουν τὸ ἀνάθεμα τῆς Ἐκκλησίας.

ἘΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφείλοντας ἢ συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ ἄλλας πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ὀφειλάς, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι τὰς συνδρομὰς των. Ἐπίσης οἱ ἀποστέλλοντες ἐπιστολὰς καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναγράφωσι ὀπισθεν τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων.

Μὲ ψυχραιμίαν

ΧΩΡΙΣ ΦΟΒΟΝ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΠΑΘΟΣ

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς ἐφημερίδος μας (ἀρ. 259) ἐδημοσιεύσαμεν ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁνόματα καὶ πράγματα». Μετὰ λύπης διαπιστώσαμεν, ὅτι τὸ ἄρθρον αὐτὸ δυσηρέστησε καὶ ἐσκανδαλίσεν μερικοὺς ἀδελφοὺς. Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι δὲν ἀνέγνωσαν μετὰ προσοχῆς καὶ δὲν κατειόησαν τὸ βαθύτερον πνεῦμα τοῦ ἁρθρου. Πρὸς τοῦτο καὶ χάριν τῆς γαλήνης τῶν συνειδήσεων ὅλων, ἀποσιφνίζομεν ὁρισμένα σημεῖα, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ πρὸς αὐτὴν τὴν ὥραιον καὶ ὑψηλὸν πνεῦμα τῆς διακρίσεως, ἥτις κατὰ τοὺς Ἁγίους καὶ Θεοφόρους πατέρας εἶναι πασῶν τῶν ἀρετῶν μείζων.

Συγκεκριμένως ἐξηγοῦμεθα ὡς πρὸς τὴν σημασίαν, ποὺ ἐδώσαμεν καὶ ἐξακολουθῶμεν νὰ δίδωμεν εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν «Γνήσιος Ὁρθόδοξος». Διὰ τοῦ χαρακτηρισμοῦ αὐτοῦ ἐννοοῦμεν τὸν χριστιανὸν ἐκεῖνον, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἐγωνίζεται χάριν αὐτῆς καὶ πρὸ παντὸς δὲν ἀνέχεται οὐδένα συμβιβασμὸν, οὐδεμίαν παραχάραξιν, οὐδεμίαν νόθευσιν. Ἀπὸ τοῦ 1923 καὶ ἐντεῦθεν, ὅτε ἐγένετο ἡ αὐθαίρετος καινοτομία τοῦ Ἡμερολογίου, ἡ λέξις «γνήσιος» συμβολίζει τὸν εὐθαρσῆ ἀγωνιστὴν, ὅστις μάχεται διὰ τὴν μὴ ἐκπῆσιν ἡ Ὁρθοδοξία εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦ ποικιλοχρόμου καὶ ποδοπατουμένου ποδοκαθαριστοῦ (κουρλεῶς) τῶν διαφορῶν ὑλοφρόνων προπαγανδιστῶν τῆς Δύσεως. Προσεπεκινώθη λοιπὸν ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς δι' ἀγῶνων ὥραιων καὶ εὐγενῶν καὶ ἡγιάσθη καὶ μὲ αἷμα ἀκόμη ἡρώων. Εἶναι ὡς ἐκ τούτου σεβαστός, τίμιος καὶ δηλωτικὸς ἰδιόμορφου κινήματος εὐσεβείας.

Χρησιμοποιοῦντες λοιπὸν τὸ ὄνομα αὐτὸ, αἰσθανόμεθα ὅλον τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν κατάστασιν, τὴν ὁποίαν ἐκφράζει.

Ἀλλ' ἐδῶ ὅμως εἶναι καὶ τὸ σημεῖον τῆς ἐνστάσεώς μας. Δὲν πρέπει νὰ στηριχθῶμεν μόνον εἰς τὸ ὄνομα, διὰ νὰ δικαιολογήσωμεν μίαν ἐγκλήσιν, δὲν πρέπει νὰ θεωρήσωμεν μόνον τὸ ὄνομα ὡς τὸ θεμέλιον τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς τελειότητος.

Κατὰ συνέπειαν θὰ πρέπει νὰ ἐπιδεξώμεν βίον ἐνάρετον καὶ ἀγιότητα, ὥστε νὰ δικαιούμεθα νὰ φέρωμεν τὸν χαρακτηρισμὸν «Γνήσιος Ὁρθόδοξος». Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἐφ' ὅσον δηλαδὴ ἡ ζωὴ μας παρουσιάζει ὅλα τὰ ἐπικίνδυνα συμπτώματα τῆς κακίας (συκοφαντίαν, δολιχίαν, ἐμπάθειαν) τότε καὶ ὁ τίτλος «Γνήσιος Ὁρθόδοξος» παραμένει ἕνα ὄνομα ἄνευ σημασίας, μίαν ἐτικέταν, ἀναγράφουσαν τὴν λέξιν «κολώνια» ἐπὶ φιάλης, φεροῦσης ὑγρὰ προϊόντα τῶν νεφρῶν πρὸς ἀνάλυσιν χημικὴν.

Καὶ τὰ ἄνευ σημασίας ὀνόματα, τὰ στερούμενα τρόπον τινὰ τοῦ ἀντικρύσματος τῆς ἐναρέτου καὶ ἀγίας ζωῆς, γέννουν φαρισαϊσμὸν καὶ ὑποκρισίαν.

Αὐτὴν τὴν ἐννοίαν ἀνεπτυξάμεν εἰς τὸ ἄρθρον «Ὁνόματα καὶ πράγματα». Οὐδεὶς θὰ εὐρεθῇ νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ ἀντίθετον, ἐκτὸς ἐκεῖτων, οἵτινες χρησιμοποιοῦν τὰ ὀνόματα ὅπως οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ θεάτρου τὰ ἐνδύματα τοῦ παιζομένου ἔργου.

Περὶ αὐτοῦ ὅμως οὐδεὶς λόγος.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

* Ἐδρα ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς Νίκης ἀριθ. 33

* Ἐν Ἀθήναις τῇ 3ῃ Μαΐου 1957

Πρὸς ἅπαντα τὰ Ἐκκλησιαστικά Ἀθηνῶν—Πειραιῶς καὶ Παραρτημάτων.

* Ἀδελφοὶ καὶ Συλλειτουργοί,
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ λεχθέν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «Μανθανέτωσαν καὶ οἱ ἡμέτεροι καλῶν ἔργων προτίσασθαι καὶ τὴν παράδοσιν τῆς Ἀγίας ἡμῶν Μητρὸς Ἐκκλησίας περὶ τῆς στοιχειῆς φροντίδος πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς, τὰ ὀρφανὰ καὶ τοὺς ἀδυνάτους ἐν γένει προαγόμεθα, νὰ συστήσωμεν θερμῶς, ὅπως ὑποστηρίξητε μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὸ ἔργον τῆς Ὁργανώσεως Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια».

Αἱ εὐγενεῖς αὐταὶ Μυροφόροι τῆς ἀγάπης μετουσιῶνουν τὴν Ἀγίαν καὶ ἀμώμητον ἡμῶν πίστιν εἰς ἔργα εὐποιᾶς, εἰς ἐπισκέψεις ἀσθενῶν καὶ πρὸς παντὸς εἰς τὴν μητρικὴν φροντίδα διὰ τὰ ἀδύνατα καὶ διὰ τὴν κατηχητικὴν μας Σχολεῖον. Πέρουσι διωργάνωσαν παιδικὴν κατασκήνωσιν εἰς Βαρυμπόμπην εἰς τὴν ὁποίαν ἐφιλοξένησαν καὶ περιποιήθησαν 50 παιδιὰ. Τὸ ἴδιον θὰ ἐπαναλάβουν καὶ ἐφέτος εἰς εὐρυτέραν κλίμακα.

Διὰ τὸ ὥραιον ὅμως αὐτὸ ἔργον τῆς ἀγάπης δὲν διαθέτουν οὔτε τοὺς θησαυροὺς τοῦ Κροίσκου, οὔτε τὰ χρυσορρυχεῖα τῆς Ἀλάσκας· ἀναμένουν τὴν πολυτίμον ὑποστήριξιν ὅλων τῶν Ἐκκλησιασμάτων, ὅλων τῶν εὐσεβεστάτων λαϊκῶν. Πρὸς τοῦτο διοργανῶναι Φιλανθρωπικὴν ἀγορὰν διὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Ἀγίων Πάντων εἰς τὸν Πειραιᾶ.

Καλὸν μὲν ὅθεν θερμῶς ἐν ὀνόματι τῆς Ἀγάπης καὶ τοῦ Ἀγαπήσαντος ἡμᾶς Σωτῆρος, ὅπως διαθέσητε τὰ ἀποστελλόμενα εἰς Ὑμᾶς εἰσιτήρια, ἀντὶ 5 δρ. ἕκαστον. Τὸ πεντάδραχμον, τὸ ὅποion θὰ διαθέσητε θὰ μεταμορφωθῇ εἰς ὀλίγην χαρὰν καὶ ἀνακούφισιν τοῦ παιδιοῦ τῶν Κατηχητικῶν μας, τὸ ὅποion, ὡς γνωστὸν ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν καὶ τὸ θεμέλιον τοῦ Ἀγῶνος μας. Τὸ προϊόν τῶν εἰσιτηρίων θὰ τὸ παραδώσητε εἰς τὴν ἐκπρόσωπον τῆς Ὁργανώσεως «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια».

Φιλοδοξήσατε ὅχι μόνον αὐτὰ νὰ διαθέσητε, ἀλλὰ καὶ ἕτερα νὰ ζητήσητε.

Ἀναμένοντες τὸν θοῖαμβον τῆς Ἀγάπης, διατελούμεν μετὰ διαπύρων Πατρικῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ
Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς
† Ἀρχ. Ἀκάκιος Παππᾶς † Ἀρχ. Παντ. Τσαλοῦπης
Τὰ Μέλη

Ἡ φιλανθρωπικὴ δράσις

Τὸ Φιλόπτωχον Ταμεῖον «Ἀγίας Τριάδος» Θεσσαλονίκης διένειμε κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα 950 δραχ. εἰς πτωχοὺς Θεσσαλονικεῖς.

ΟΡΘΟΔΟΞΑ ΝΕΙΑΤΑ

Πατέρες—Μητέρες—Ἱερεῖς

Κατηχήτριαι—Διδάσκαλοι

Μήπως ξεχάσατε νὰ συστήσητε εἰς τὰ παιδιὰ, τοὺς νέους καὶ νέας τὸ Περιοδικόν τους;
τὰ «Ὁρθόδοξα Νειάτα»

«Ὁρθόδοξα Νειάτα» εἰδικόν Περιοδικόν διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Νεολαίαν, ἐγκεκριμένον ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ναὸς Οὐνετῶν ἐν μέσαις Ἀθήναις

Μεγαλοπρεπὴς ὑφαινόταν καὶ δαμνέται τελειοποιεῖται εἰς τὸ κέντρον τῶν Ἀθηνῶν ὁ Ναὸς τῶν οὐνετῶν. (Ἐλληνορθόμων Παπικῶν). Αὐτὸ βεβαίως σημαίνει, ὅτι ἐξεδόθησαν κανονικαὶ ἀδείαι παρὰ τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν διευθυνομένων παρὰ ὁρθοδόξων Ἑλλήνων πολιτῶν!! Καὶ ὅμως κανεὶς ἐκ «τῶν ἀρμοδίων ὁρθοδόξων Ἑλλήνων» δὲν ἐσκέφθη, ὅτι διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ διευθυνόντων τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐτεροδόξων προπαγανδῶν ἐπὶ ἀνυπολογιστῶ ζημίᾳ καὶ αὐτοῦ ἀνόμῃ τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος.

— Ἐλευθερία Θεοκρατικῆς συνειδήσεως, θὰ μᾶς ἀπαντήσουν! Μάλιστα! ἀλλὰ, διακί τότε αὐτὰ ἀρμόδιοι ἀρχαὶ σπεύδουν μετ' ἀπαντάστου ζήλου καὶ σφραγίσουν καὶ αὐτὰ ἀνόμῃ τὰ ἐθνηκὰ ἐξωκκλησιαστικά διὰ μὴ περναῖν εἰς αὐτὰ καὶ λειτουργοὶν οἱ παλαιοσημαρολογεῖται!!; διακί δὲν παρέχουν, ὅχι ἀδειαν ἰδρύσεως Παλαιοσημαρολογικῶν Ναῶν, ἀλλὰ ἀδειαν λειτουργίας τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν Ναῶν ;;

Δύο μέτρα καὶ δύο σταθμά! Αὐτὸ δὲς ἀκριβῶς προδίδει τὴν ὁρμήν κατὰ τὴν δύναμιν, ἐπιμελῶς ἐνδιαφερομένων ἀπ' ἐνός μὲν διὰ τὴν διάβρωσιν τῶν ἑλληνίδων καὶ φιλευσεβῶν ψυχῶν τῶν γαλουχομένων μὲ τὰ νάματα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀπ' ἑτέρου δὲ τὴν συστηματικὴν διώξιν τῶν ποδοκτύπων καὶ περιφρουρῶν τῶν τὰ πάτρια Ἑλλήνων. Σημεῖα καὶ αὐτὰ τῶν καιρῶν

«Νέα Νάρκη»

Ῥηριότατα καὶ ἐμφραστικώτατα ἐχαρκτηρίσει δὲ ζηλωτὴς ἱεροκῆρυξ κ. Ἀργυροῦτος Καντιώτης εἰς διὰ λέξιν του εἰς τὴν αἰθουσαν τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν» τὸν νέον κατὰ τῆς νεολαίας τρομερὸν κίνδυνον ἐνός διεφθαρμένου ἐντύπου, ποὺ κυκλοφορεῖ κατ' αὐτὰς, τοῦ προπονητήματος «Χτυποκάρδι». Δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀσφαλῶς τὸ περιοδικὸν αὐτό, ὡς διαφημιστὴς κακοφημῶν οἰκῶν, ἐμπροσθεν τῆς ἀγιότητος καὶ ἐγκράτειαν τῶν νέων. Δὲν γνωρίζομεν πῶς θὰ ἐνεργήσουν οἱ βραδυνήτοι «ἀρμόδιοι». Φρονοῦμεν ὅμως, ὅτι τὸν λόγον τὸν ἔχουν οἱ γονεῖς. Τί θὰ ἔκαναν ἐὰν ἐπιδημία, θηρία, καταστροφὴ ἐν γένει ἤπαιλε τὰ τέκνα των; Δὲν θὰ ἀνέμενον ἀσφαλῶς νὰ κινηθῶσιν οἱ ἀρμόδιοι. Θὰ ἀντιδράσωσιν, θὰ κρηναρώσωσιν, θὰ ἀναλάβωσιν ῥοπαλὶ καὶ λίθους κατὰ τοῦ ἐπικινδύνου αὐτοῦ ἐχθροῦ. Αὐτὸ καλοῦνται νὰ κάνουν. Νὰ ἐνεργήσουν! Νὰ διασώσουν τὰ παιδιὰ των ἀπὸ τοῦ στόμα τοῦ λύκου. Διαβήματα, διαμετρήσεις καὶ ἀπαίτησις καταστροφῆς τῶν παγίδων. Ἰδοὺ ἡ τεραστία ἀποστολὴ τῶν γονέων.

Ἀγγελουδὲ, ποὺ πτερούγισε

Εἰς τὰς 27/3/57 πτερούγισε πρὸς τοὺς χοροὺς τῶν ἀγγέλων τὸ ἀγγελουδὲ τοῦ ἀδελφοῦ Εὐστατίου Πασσατζή, ἡ Αἰκατερίνη ἐτῶν 4, κηδευθεῖσα ἀπὸ τὸν Ἱερόν Ναόν Ἀγίας Τριάδος Αἰγάλεω.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἀνακτίον Παπικὸν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πάν δὲ χρηματικὸν ἐμβάσμα, διὰ τεχνυδρομικῶν ἐπιταγῶν δέον νὰ ἀπευθύνηται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Μετρούριον Καλοσπάρην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Τελευταῖαι ἐνέργειαι

Πρὸ μηνὸς ἦλθε εἰς τὰ γραφεῖα μας βαρύνουσα κυβερνητικὴ προσωπικότης καὶ συνεζήτησε μετὰ μικτῆς ἐκ λαϊκῶν καὶ κληρικῶν ἐπιτροπῆς διὰ τὴν λύσιν τοῦ ζητήματός μας. Ὁφείλομεν κατ' ἀρχὴν νὰ ἐξέρωμεν τὴν πράξιν καὶ νὰ τονίσωμεν, ὅτι αὕτη μᾶς συγκινεῖ βαθύτατα, ἀλλὰ καὶ μᾶς καθιστᾷ εὐνώμονας.

Αὕτη μᾶς συνέστησε νὰ δεχθῶμεν τὸ μνημόσυνον τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου. Δυστυχῶς ἡ περὶ αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ μᾶς εὖρη συμφώνησις, διότι τὸ μνημόσυνον τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου ἀποδεικνύει ἀρμονίαν ἐκκλησιαστικῶν φρονημάτων, ὅπου ἄποστον δίδει δὲν ὑπάρχει καὶ προδίδει τὴν ἀπορροφήσιν μας ἐπὶ τῆς Καινότητος Ἑκκλησίας, ὅπου ἐπικινδύνουν.

Ἐμίλησαν πολλοί, μεταξὺ τῶν ἀποίων καὶ ὁ πρῶτος τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., ὅστις εὐθαρῶς καὶ σαφῶς διεκήρυξε, ὅτι ἡ λύσις τοῦ Μνημοσύνου εἶναι ἀπολύτως ἀπαράδεκτος.

Ἐν τέλει συνεφωνήσαν, ὅπως συσταθῇ διμερὴς ἐπιτροπὴ, διὰ τῆς συμμετοχῆς καὶ εἰδικῶν ἐπιστημόνων, διὰ νὰ ἐξετάσωσι τὸ ζήτημα ἐν πνεύματι ἀγάπης καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐξευρέσεως πραγματικῆς λύσεως καὶ ὅχι νόθου.

Μὲ τὴν σειρὰν τοῦ

Μὲ ἐπιστημονικὴν βερότητα καὶ λαοικονομικὴν ἐκφρασίν ὁ διακεκριμένος πανοσιολόγος καὶ αἰλικρινὴς ἡμῶν φίλος κ. Παναγ. Παναγιωτᾶκος τονίζει εἰς τὸ «Ἀρχεῖον Ἑκκλησιαστικοῦ καὶ κανονικοῦ Δικαίου», (τεύχος Ιον 1957) ὅτι πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ περιληφθῇ μεταξὺ τῶν θεμάτων τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου «καὶ τὸ σοβὸν καὶ σοβαρῶς ἀπασχολεὶν τὸ χρονοπώνημα πλῆρωμα τῆς ἡμετέρας Ἑκκλησίας θέμα τοῦ ἐορτολογίου, ὅπου ἐπιβεβλημένον εἶναι νὰ προστεθῇ, πρὸς συζήτησιν καὶ λύσιν, ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς πλευρᾶς, τῆς καινοτομοσάσης ἐπὶ τοῦτου ὡς γνωστόν». Ποῖος ἀμφισβῆλλει, ὅτι τὸ ζήτημα εἶναι περιωπῆς καὶ χρήζει σοβαροῦ χειρισμοῦ;

Μνημοσύνον ἀγωνιστοῦ

Εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν «Ἄξιον ἔστι» (Βαρυμυόμης) ἐτελέσθη σακραταλεῖτουργαν καὶ κατανυκτικὸν μνημόσυνον ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου αὐτῆς Πατρὸς Γεωργίου, ὅπου ἀπαπαύσεως τῆς μακαρίας ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου ζηλωτοῦ γέροντος Ἰωάννου Καρκαρίνου. Ἐπὶ αὐτῇ τῇ Μοναστηριοῦ ἀτεκνύσισε τὴν ψυχὴν τοῦ ἀειμνήστου ἀγωνιστοῦ.

Ἑκλήγουρις Ἀγίων Πατέρων

Τὴν Κυριακὴν τῶν Ἀγίων Πατέρων θὰ διοργανωθῇ ὑπὸ τοῦ Ἱδρύματος «Τρεῖς Ἱεράρχαι» τὸ ἀπόγευμα εἰς τὴν μεγάλην αἶθουσαν (Μενάνδρου 4) λαμπρὰ τελετὴ πρὸς τιμὴν τῶν Ἀγίων Πατέρων. Κατ' αὐτὴν θὰ γίνῃ ὁμιλία μετὰ θέμα: ὅπισθεν πρὸς τοὺς Πατέρας καὶ θὰ ψάλλῃ ἡ ἀγγελόφθογγος Θωμῆς χορωδία τοῦ Μουσικοδιδασκάλου κ. Χατζηθεοδώρου τὸ δοξαστικὸν «Τῶν Ἀγίων Πατέρων ὁ Χορὸς» καὶ ἄλλους τιμὰς ὕμνους.

Καλοῦνται εἰ φιλόδοξοι νὰ προσέλθουν.

Ἑκλήγουρις Ἱ. Ναοῦ

Κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Ἀγίων Πατέρων πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς τῆς Παιανίας (Λιόπσει). Ἀττικῆς. Θὰ τελεσθῇ μέγας ἐσπερινὸς μετ' ἄρτοκλασίας. Καὶ λαμπρὰ κατανυκτικὴ λειτουργία. Οἱ φιλέοργοι δύνανται νὰ παραστῶσι εἰς τὴν ὥραν αὐτὴν ἐκκλησιαστικὴν τελετὴν